

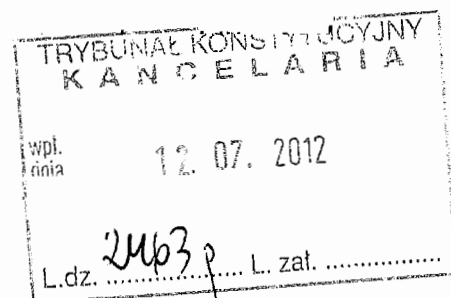
Warszawa, dnia 06 lipca 2012 r.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
dr Jacek Wędrowski
ul. Potocka 4/60
01-652 Warszawa
REGON: 015563473

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12 a
00-918 Warszawa

Skarżący: Wyższa Szkoła

w W

zastępowana przez:

r.pr. Jacka Wędrowskiego

nr wpisu na listę radców prawnych : WA-1647

Kancelaria Radcy Prawnego

Ul. Potocka 4/60, 01-652 Warszawa

- Uczestnicy:** 1) Sejm,
2) Państwowa Komisja Akredytacyjna,
3) Prokurator Generalny

Sygn. akt Ts 260/10

ZAŻALENIE SKARŻĄCEGO

na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 czerwca 2012 r. w przedmiocie odmówienia nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w sprawie sygn. akt Ts 260/10.

Na podstawie art. 36 ust. 4 w zw. z art. 49 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) zaskarżam w całości postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 czerwca 2012 r. (doręczone wraz z jego uzasadnieniem pełnomocnikowi Skarżącego, radcy prawnemu Jackowi Wędrowskiemu ,nr wpisu na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie nr WA 1647- w dniu 2 lipca 2012) -w przedmiocie odmówienia nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności :

- 1) art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2011 r. z
art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3 oraz art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 52 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) z
art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2011 r. z
art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 4) art. 49 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2011 r. z
art. 2, art. 7, art. 45 oraz art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 5) art. 49 ust. 2 w związku z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2011 r. z
art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

w sprawie o sygn. akt Ts 260/10 (dostarczone pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 02 lipca 2012 r.) w której :

Wzorcami kontroli w ramach niniejszego postępowania są : art. 2 ,art. 7 . art. 31 ust 3 , art. 45 oraz art. 78 Konstytucji

oraz wnoszę o :

(i) uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia

(ii) ponowne rozpoznanie przez Trybunał Konstytucyjny wniesionej skargi kasacyjnej

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucam naruszenie przepisów :

- art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 i art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) – w zakresie nieprawidłowego przeprowadzenia przez Trybunał Konstytucyjny rozpoznania wniesionej skargi, skutkujące wydaniem postanowienia o odmowie nadania jej dalszego biegu,

- art. 19 ust.1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) – w zakresie nieprawidłowego zbadania przez Trybunał Konstytucyjny wszystkich istotnych okoliczności w toku postępowania w celu wszechstronnego wyjaśnienia sprawy;

- art. 46 ust. 1 oraz art. 47 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) – w zakresie uznania przez Trybunał Konstytucyjny nieprawidłowości skargi, poprzez brak ostatecznego rozstrzygnięcia spraw Skarżącego.

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny

W dniu 6 października 2010 r. Wyższa Szkoła

w W złożyła do Trybunału Konstytucyjnego skargę konstytucyjną w przedmiocie stwierdzenia niezgodności

- 1) art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2011 r. z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3 oraz art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie w jakim art. 52 ust. 2 rozumiany jest jako nie stanowiący podstawy prawnej do rozstrzygnięcia o prawach i obowiązkach strony w postępowaniu administracyjnym

- 2) art. 52 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) z art. 2 oraz art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2011 r. z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, **w zakresie w jakim tryb działania pozostawia do uregulowania statutowi uchwalanemu przez Państwową Komisję Akredytacyjną tryb działania Państwowej Komisji Akredytacyjnej, szczegółowe kompetencje jej organów oraz tryb dokonywania ocen, o których mowa w art. 49 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym,**
- 4) art. 49 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2011 r. z art. 2, art. 7, art. 45 oraz art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, **w zakresie , w jakim wydanie przez Państwową Komisję Akredytacyjną oceny, o których mowa w art. 49 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym mają charakter wiążący organ administracji publicznej nakładając na Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego obowiązek cofnięcia lub zawieszenia uprawnień do prowadzenia kształcenia na określonym kierunku studiów,**
- 5) art. 49 ust. 2 w związku z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2011 r. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, **w zakresie w jakim nakłada na stronę obowiązek poddania się wizytacji i udostępnienia informacji o swojej działalności, w zakresie wyznaczonym statutem Państwowej Komisji Akredytacyjnej.**

Przedmiotową skargę konstytucyjną Skarżący wywodzi i opiera na:

dwóch uchwałach Państwowej Komisji Akredytacyjnej (nr _____ oraz nr _____ - stanowiących rozstrzygnięcie sprawy po zastosowaniu środków odwoławczych prawem przewidzianych) oraz dwóch postanowieniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W _____, stanowiących ostateczne rozstrzygnięcie omawianej sprawy.

Pierwszym postanowieniem z dnia _____ września 2010 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W _____ w sprawie o sygn. akt _____ odrzucił skargę Wyższej Szkoły _____ w _____

W na uchwałę Prezydium Państwowej Komisji Akredytacyjnej z dnia czerwca 2010 r. nr

Drugim postanowieniem z dnia września 2010 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W w sprawie o sygn. akt odrzucił skargę Wyższej Szkoły w

W na uchwałę Prezydium Państwowej Komisji Akredytacyjnej z dnia czerwca 2010 r. nr

W obu postanowieniach Wojewódzki Sąd Administracyjny w W zważył, że zgodnie z przyjmowanym przez Naczelnego Sąd Administracyjny poglądem (por. wyrok NSA z dnia 22 czerwca 2009 r., sygn. akt I OSK 699/09), a także ze stanowiskiem innych organów m.in. Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz samej Państwowej Komisji Akredytacyjnej) - niedopuszczalne jest zaskarżanie przed sądem administracyjnym uchwał Państwowej Komisji Akredytacyjnej, tym samym w szczególności wniesione skargi należy uznać jako niedopuszczalne oraz odrzucić je, gdyż ich rozpoznanie nie podlega kognicji sądów administracyjnych. (Skarżący dołączył do skargi konstytucyjnej odpisy przedmiotowych postanowień).

W dniu 5 lipca 2011 r. Skarżący złożył pismo uzupełniające do skargi konstytucyjnej z dnia 6 października 2010 r.. W przedmiotowym piśmie Skarżący odniósł się do nowelizacji ustawy prawo o szkolnictwie wyższym, dokonanej ustawą z dnia 18 marca 2011 r. – o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455), która weszła w życie w dniu 1 października 2011 r.

Zdaniem Skarżącego dokonane w zaskarżonych przepisach zmiany nie modyfikują rozwiązań, którym skarżący zarzucił niezgodność z Konstytucją, tym samym nie mają wpływu na aktualność postawionych we wniesionej skardze konstytucyjnej przez Skarżącego zarzutów.

W dniu 02 lipca 2012 r. pełnomocnik Skarżącego odebrał postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 czerwca 2012 r. w przedmiocie odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w sprawie sygn. akt Ts 260/10 wraz z jego uzasadnieniem.

W przedmiotowym postanowieniu Trybunał dokonał wstępnej weryfikacji skargi konstytucyjnej w oparciu o wskazany przez Skarżącego w skardze konstytucyjnej stan faktyczny, z pominięciem istotnych dla rozstrzygnięcia kwestiami natury faktycznej oraz prawnej, o czym poniżej.

II. Zakres postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej

W uzasadnieniu postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Trybunał Konstytucyjny wskazał, że :

1. Przesłanką zgodnie z art. 79 ust.1 Konstytucji w zakresie rozpoznania skargi konstytucyjnej, nie może być wskazanie dowolnego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ale tylko takiego, który w konkretnej sprawie stanowił podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia, a zarazem doprowadził do naruszenia wskazanych jako podstawa skargi konstytucyjnych wolności lub praw. W związku z tym obowiązkiem skarżącego jest dołączenie do skargi konstytucyjnej orzeczenia, które wykazuje powyższą, złożoną kwalifikację , tzn. zostało wydane na podstawie przepisów, stanowiących przedmiot wniesionej skargi i prowadzi do niedozwolonej ingerencji w sferę konstytucyjnie chronionych praw podmiotowych. (...) Zgodnie z art. 46 ust.1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym – skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, **o ile droga ta jest przewidziana**, w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia wydanego na podstawie zaskarżonych przepisów. (str. 7-8 uzasadnienia postanowienia).

2. W zakresie zarzutu naruszenia prawa do sądu przez to, że od uchwał Państwowej Komisji Akredytacyjnej nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, wiążanego przez skarżącego – jak się wydaje- zarówno z zarzutem niezgodności art. 52 ust. 2, jak i art. 49 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 6 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym z art. 45 Konstytucji, skarżący nie spełnił natomiast wymogu wyczerpania drogi prawnej. Kwestia dopuszczalności kontroli uchwał Państwowej Komisji Akredytacyjnej przez sądy administracyjne była bowiem przedmiotem postanowień Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia września 2010 r., od których skarżący nie wniósł skarg kasacyjnych. Tym samym nie wyczerpano przysługującej w tej sprawie drogi

prawnej, co zgodnie z art. 49 w związku z art. 36 ust. 3 i art. 46 ust. 1 ustawy o TK powoduje, że w tym zakresie skardze konstytucyjnej należało odmówić nadania dalszego biegu. (uzasadnienie postanowienia str. 11)

3. Skarga konstytucyjna nie spełnia również wymogów nadania jej dalszego biegu w zakresie zarzutów naruszenia prawa do sądu oraz prawa do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji przez regulacje nakładające na Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego obowiązek zawieszenia lub cofnięcia uprawnień do kształcenia na kierunku i poziomie kształcenia, co do których Państwowa Komisja Akredytacyjna wyraziła negatywną opinię, oraz nieprzewidujące możliwości zaskarżenia uchwał Państwowej Komisji Akredytacyjnej do sądu administracyjnego. Skarżący bowiem albo w ogóle nie dysponuje ostatecznym rozstrzygnięciem wydanym na podstawie zaskarżonej regulacji, albo też nie wyczerpał drogi prawnej. W wypadku obu tych zarzutów skarga konstytucyjna zdaniem Trybunału Konstytucyjnego była złożona przedwcześnie.

Przedstawione powyżej przyjęte w treści uzasadnienia postanowienia stanowisko Trybunału Konstytucyjnego jest nie do przyjęcia. Skarżący bowiem w momencie złożenia skargi nie dysponował rozstrzygnięciem, które byłoby wydane na podstawie art. 49 ust.1 w zw. z art. 11 ust. 6 prawa o szkolnictwie wyższym, w zakresie w jakim wydane przez Państwową Komisję Akredytacyjną oceny, o których mowa w art. 49 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym mają charakter wiążący organ administracji publicznej nakładając na Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego obowiązek cofnięcia lub zawieszenia uprawnień do prowadzenia kształcenia na określonym kierunku studiów. W sprawie Skarżącego nie zostało wydane ostateczne rozstrzygnięcie, którego przedmiotem byłoby cofnięcie lub zawieszenie uprawnień do prowadzenia przez niego kształcenia. Skarżący zaznaczył jedynie, że w momencie złożenia skargi toczyło się postępowanie administracyjne, którego wynikiem – zdaniem Skarżącego – miało być zawieszenie lub cofnięcie uprawnień do kształcenia na kierunkach studiów objętych uchwałami Państwowej Komisji Akredytacyjnej. Na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 oraz art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK stanowi to podstawę odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu w zakresie badania zgodności art. 49 ust. 1 z zw. z art. 11 ust. 6 prawa o szkolnictwie wyższym z powołanymi przez Skarżącego wzorcami kontroli. (str.10-11 uzasadnienia postanowienia).

III. Zarzuty Skarżącego wobec postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej

1. art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 i art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) – w zakresie nieprawidłowego przeprowadzenia przez Trybunał Konstytucyjny rozpoznania wniesionej skargi, skutkujące wydaniem postanowienia o odmowie nadania jej dalszego biegu;

Zgodnie z powyższymi przepisami :

Art. 49 „ Skarga podlega wstępnemu rozpoznaniu; art. 36 stosuje się odpowiednio”.

Art. 36 ust. 3 „Gdy wniosek jest oczywiście bezzasadny lub braki nie zostały usunięte w określonym terminie, sędzia Trybunału wydaje postanowienie o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu”.

Art. 46 ust. 1 „Skarga konstytucyjna, zwana dalej „skargą”, może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.”

Trybunał Konstytucyjny w zakresie dokonywania wstępnej kontroli wniesionej skargi konstytucyjnej w sposób nieprawidłowy ustalił stan faktyczny oraz wniesione zarzuty wobec niezgodności z prawem przepisów ustawy prawo o szkolnictwie wyższym, skutkujące wydaniem w sposób nieprawidłowy postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

We wniesionej skardze konstytucyjnej Skarżący zakwestionował przepisy ustawy prawo o szkolnictwie wyższym odnoszące się oraz regulujące materię prawną dotyczącą Państwowej Komisji Akredytacyjnej.

Niezgodności z przepisami prawa w treści skargi poddane zostały uchwały Państwowej Komisji Akredytacyjnej, w zakresie ich ważności wobec uprawnień do kształcenia na kierunkach na Uczelniach Wyższych oraz ich ewidentny,

niepodważalny wpływ na wydawanie decyzji przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w przedmiotowym zakresie.

Tym samym powoływanie się przez Trybunał w uzasadnieniu postanowienia, na brak ostatecznej decyzji w sprawie, którą zdaniem Trybunału była by ostateczna decyzja Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w zakresie cofnięcia lub zawieszenia uprawnień dla kształcenia na danym kierunku studiów, w oparciu o negatywną opinię wydaną przez Państwową Komisję Akredytacyjną, nie było podstawowym zarzutem, jak również zakresem wniesionej przez Skarżącego skargi konstytucyjnej.

Bez wpływu na istotę zgodnego z przepisami prawa rozpoznania skargi konstytucyjnej pozostaje fakt, że Skarżący otrzymał na podstawie zaskarżanych uchwał dwie decyzje Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego o zawieszeniu uprawnień do kształcenia na danym kierunku studiów. Obie decyzje zostały zaskarżone w drodze postępowania określonego prawnie i w obu przypadkach droga sądowa w tym zakresie została wyczerpana.

Podkreślić należy jednak ponownie, że przedmiotem wniesionej skargi konstytucyjnej była niezgodna z prawem działalność Państwowej Komisji Akredytacyjnej, oraz nieprawidłowe uregulowania prawne, których wynikiem jest brak możliwości potraktowania Państwowej Komisji Akredytacyjnej jako organu, do którego zastosowanie mają przepisy o postępowaniu administracyjnym.

W tym przedmiocie skarga konstytucyjna została złożona prawidłowo, po wyczerpaniu możliwych środków zaskarżenia prawem przewidzianych i w takim zakresie skarga konstytucyjna winna być rozpoznawana.

2. art. 19 ust.1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) – w zakresie nieprawidłowego zbadania przez Trybunał Konstytucyjny wszystkich istotnych okoliczności w toku postępowania w celu wszechstronnego wyjaśnienia sprawy;

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 „Trybunał w toku postępowania powinien zbadać wszystkie istotne okoliczności w celu wszechstronnego wyjaśnienia sprawy”.

Pominięcie legislacyjne zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego może być przedmiotem badania konstytucyjności przed Trybunałem. Pominięcie prawodawcze polegające na zbyt wąskim określeniu zakresu zastosowania normy prawnej mieści się w zakresie kompetencyjnym tego organu. W tym przypadku Trybunał Konstytucyjny rozstrzyga czy w przepisach obowiązującego aktu normatywnego nie brakuje unormowań bez których może on budzić wątpliwości natury konstytucyjnej (w tym zakresie wypada wskazać wyroki TK z 6 maja 1998 roku, sygn K 3797, OTK ZU nr 3 /1998, poz 33; z 9 października 2001 r. sygn SK 8 /00, OTK ZU nr 7/2001, poz 211; z 16 listopada 2004 r. sygn P 19/03, OTK ZU nr 10/A/2004, poz 106). Odmowa Trybunału Konstytucyjnego w przedmiocie odmowy nadania skardze dalszego biegu jest nie do przyjęcia w sytuacji gdy skutek właśnie takiego pominięcia legislacyjnego powstaje brak możliwości potraktowania Państwowej Komisji Akredytacyjnej jako organu do którego zastosowanie mają przepisy o postępowaniu administracyjnym. Ze wszelkimi negatywnymi następstwami tego stanu rzeczy dla studentów i podmiotów edukacyjnych.

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, nie odwołuje się do wskazanego przez Skarżącego zarzutu.

Tym samym Trybunał Konstytucyjny po raz kolejny dopuszcza się naruszenia art. 19 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

3. art. 46 ust. 1 oraz art. 47 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) – w zakresie uznania przez Trybunał Konstytucyjny nieprawidłowości skargi, poprzez brak ostatecznego rozstrzygnięcia spraw Skarżącego;

Art. 46 ust.1 wskazuje, że „Skarga konstytucyjna, zwana dalej „skargą”, może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.”

Art. 47 określa „1. Skarga poza wymaganiami dotyczącymi pisma procesowego powinna zawierać :

- 1) *dokładne określenie ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją,*
- 2) *wskazanie, jakie konstytucyjne wolności lub prawa i w jaki sposób - zdaniem skarżącego - zostały naruszone,*
- 3) *uzasadnienie skargi, z podaniem dokładnego opisu stanu faktycznego.*

2. *Do skargi należy załączyć wyrok, decyzję lub inne rozstrzygnięcie, z podaniem daty jej doręczenia, wydane na podstawie zakwestionowanego aktu normatywnego”.*

Zgodnie z postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2006 r., sygn. akt Ts 178/2005 w zakresie wyczerpania drogi sądowej zważono, że **„dokonywana w ramach wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej weryfikacja dopełnienia wszystkich przesłanek dopuszczalności wystąpienia z tym środkiem ochrony musi uwzględniać specyfikę postępowania w sprawie, w związku z którą skarga zostaje sformułowana. Oznacza to, że w sytuacji, w której dopełnienie tych przesłanek przestaje być zależne od woli skarżącego, a okoliczności faktyczne sprawy sytuują go w roli podmiotu całkowicie pozbawionego wpływu na skuteczność działań zmierzających do ich zrealizowania, konieczne staje się uwzględnienie tych czynników przy ocenie formalnej poprawności wniesionej skargi konstytucyjnej”.** (Lex Polonica nr 1170646)

Tym samym zważyć należy, że Skarżący wskazał na postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W , które uznały się za niewłaściwe do rozpatrywania wniesionych skarg, skutkiem czego skargi na uchwały Państwowej Komisji Akredytacyjnej zostały odrzucone, a w związku z tym wniesienie skargi kasacyjnej w przedmiotowych sprawach nie miało podstaw prawnych.

Skarżący prawidłowo zatem uznał, że przedmiotowe postanowienia stanowią ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i umożliwiają wniesienie przez Skarżącego skargi konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny w drodze wstępnej kontroli skargi, winien w sposób precyzyjny zauważyć, że niezasadność wniesienia przez Skarżącego skarg kasacyjnych, wynika wprost z zaskarżanych niniejszą skargą konstytucyjną przepisów, w zakresie braku drogi odwoławczej na gruncie postępowania administracyjnego wobec działalności Państwowej Komisji Akredytacyjnej.

Ponadto w sposób nieprawidłowy wskazuje Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia (str.10-11), że brak precyzyjnego zbadania w drodze wstępnej kontroli warunków natury faktycznej złożonej skargi, wskazuje na nieprawidłowe wykonywanie samodzielnych wzorców kontroli przez Trybunał Konstytucyjny.

Mając na uwadze powyższe, Skarżący uznaje niniejsze zażalenie za zasadne i wnosi jak na wstępie.

Niniejsze zażalenie zostało sporządzone przez profesjonalnego pełnomocnika (radcę prawnego) i liczy łącznie stron 13 (słownie: trzynastie stron).

Skarżący doręczył zażalenie do Trybunału Konstytucyjnego w 4 (czterech) egzemplarzach, listem poleconym w dniu 9 lipca 2012 r. , z dochowaniem terminu do jego wniesienia.

W imieniu Skarżącego

RADCA PRAWNY

2012.07.09

..... dr Jacek H. Wędrowski

Jacek Wędrowski- radca prawny

Załączniki:

- 1) 3 egzemplarze zażalenia
- 2) dowód wpisu radcy prawnego na liście radców prawnych OIRP w Warszawie